

KONCZ ISTVÁN VERSEI*

HOSSZÚ TÉL UTÁN

Elmúlt a tél, —
tavasz sem volt, —
túléltük ezt is,
barátaim;
makacs fegyelmet
edz a türelem s a
zord idő,
kívül s belül;
volt halál elég,
s a hosszú tél után
elég remény
e lét;
sietni kell,
magot, rügyet a gond
s szerelmet dac
nem fakaszt,
s vigasznak is
csak egyszer vigasz
az elmondható
panasz.

A tél romjain
verten, a szántóvetőt,
s az elherdált jövőt, —
régi nóta
a kihűlt szerelem, —
többé már megcsalni

* A szerző hamarosan megjelenő, *Ellen-máglya* című verseskötetéből

a kikelet s a vágy
egyformán képtelen,
s csókját is, —
bár nem hisz benne, —
csak úgy, mint régen,
mikor még várta,
akár az életet (jónak, rossznak), —
csupán hűségből —
elfogadja;
sietni kell hát
a maggal, rüggyel,
s ha maradt még, —
bár céltalan is, —
ez az egész rohadt
világ ellen —
a lázadással — hűségesen,
a hosszú, hosszú tél
után.

ORGONÁK

Mesém ma fáradt, — tájai kuszált vonalak, —
s a csoda is, — nincs benne rendszer, —
homálya magányát, mint a meszelt
palánkon árnyék, remegve túlozza el; —
Pallasz sisakján diadém, vezérlő csillagom, —
alvilág-nézőben romlás vagy ész kísér, —
a vázlat már csak utolsó alkalom,
vár visszatérni sok pompázó orgonabokor,
s egy mulatságos karnevál temetni
felvonul, — alkalmi színekép, — a gyász s a
lelkiismeret örökéletet hivalkodón
úgy bitorol, akár egy ostoba, pofátlan attrakció; —
s a kertben öntudatlan nyílik egyre
a sok pompázó orgonabokor.

ÉLET,-HALÁL KÖZBEN

Szabadul már a hajnali rét, oldódik
 álma, színe s virága kibomlik,
 hült helye lidércnek, s a barna éji sakál
 nyomát bottal üti a viharvert
 pusztai pásztor; a kalandor végzet,
 mint visszafogott lélegzet, úgy országol a
 dús vidék felett; künn sugarát még a
 hajnal csillaga vigyázón ontja, biztos talajon
 dobban a ritmus; sóhaj s a feloszló pára
 titka a mű, vagy csak a mű torzója sorsa; —
 hinni is lehetne talán, — oly teljes a határ,
 s a reggeli szellő is oly szabad, lobogó sörényével a mén
 s az üldözött gondolat, — akár a légszomj, akár összhang, —
 véres idill s félelem egyformán fojtogat, —
 súlyos ez a reggeli lég, s a vers is zúdul a tájra;
 élet,-halál közben az út itt elvezet Árkádiába.

JÓ MULATSÁG

Visszafogja perzselő hevét a déli
 Nap, visszahőköl zavarodottan
 az árnyék; csapdába, — pillangó s gondolat,
 a fény felé, — vesztükbe rohannak,
 s csak a bosszúálló dacoló indulata
 marasztal még kívárni bölcsen egy
 utolsó felvonást, a színpad és szereplő, íme,
 megszolgálja a sorsát; hatás és dráma oly
 tökéletes, fokozni nem lehet, nem lázít künn a valóság
 s a hangulat, — maga sem lázad, csupán-
 csak mulattat; mint igaz beszédben
 a hangsúly, figyelem és lélek együtt
 és külön, tisztán kihallható, s vele
 rímel az egyszerű szabály, erkölcstelen
 korban nem korszerű a morál;
 békét (pusztulást) higgadtan a pillanat
 úgy fogad, ahogy visszafogja perzselő hevét
 a déli Nap.